

Rani Manicka

Zeița orezului

Traducere de
Carmen-Iulia Bourceanu

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MANICKA, RANI

Zeița orezului / Rani Manicka; trad.: Carmen-Iulia Bourceanu

București: Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-619-5

I. Bourceanu, Carmen-Iulia (trad.)

821.214.21-31=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

RANI MANICKA

The Rice Mother

© Rani Manicka, 2002

Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2013

Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-619-5

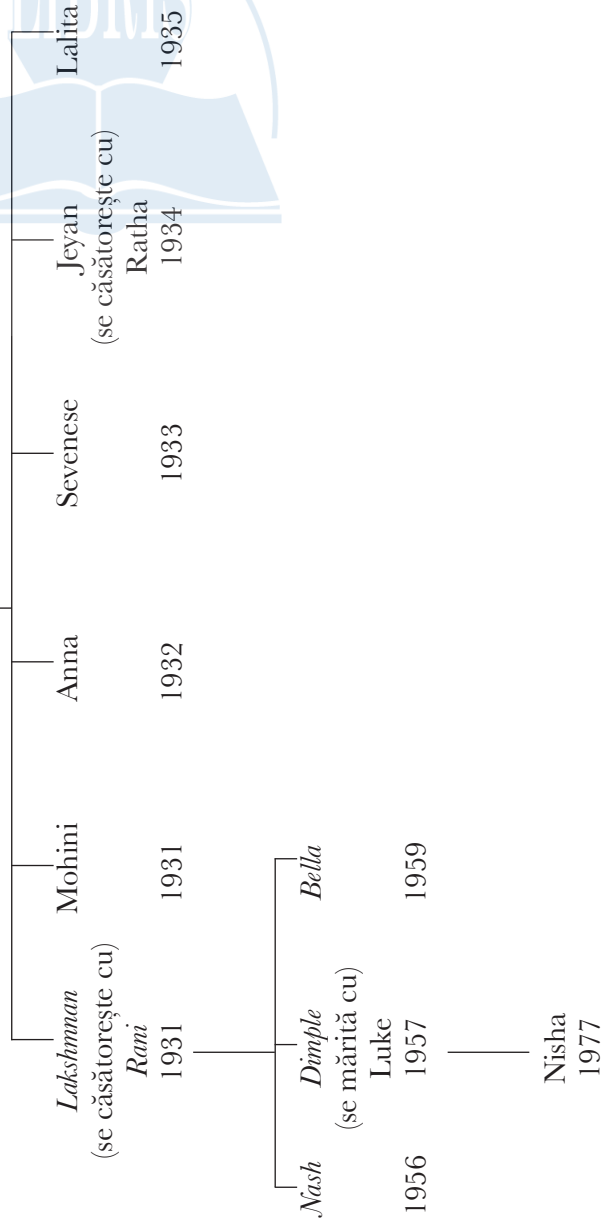

*Dedicat părinților mei, zei ocrotitori care
m-au vegheat la începutul tuturor călătoriilor mele*

Arborele genealogic

Lakshmi (se mărită cu) Ayah
născută în 1916

Încă de când eram mică și ședeam pe genunchii unchiului meu, care vindea fructe de mango, auzisem vorbindu-se de minunații culegători de cuiburi de păsări, care trăiau într-un ținut îndepărtat numit Malaysia. Aceștia se cățarau voinicește, fără torțe, până la zeci de metri înălțime pe tulpini de bambus unduitoare ca să ajungă la gurile peșterilor din munte. Sub privirile duhurilor celor care își pierduseră viața căzând în gol, bărbații, cocoțați pe crengile acelea firave, se întind și apucă prada delicată, râvnită de bogați: un cuib făcut din salivă de pasăre. În bezna aceea cumplită, cuvinte precum teamă, cădere sau sânge nu trebuie rostite pentru că răsună și pot ațâța spiritele demonice. Singurii prieteni ai culegătorilor de cuiburi sunt stâlpii de bambus care le susțin greutatea corpului. Înaintea oricărui pas, bărbații lovesc cu grijă lemnul, iar dacă acesta oftează trist, cățărătorii îl abandonează imediat. Abia când lemnul de bambus cântă, culegătorii de cuiburi îndrăznesc să-și înceapă urcușul.

Unchiul meu obișnuia să spună că inima mea este ca bambusul, iar dacă o tratez cu blândețe și îi ascult cântul, cuibul cel mai mare și cel mai înalt va fi, cu siguranță, al meu.

LAKSHMI

CUPRINS

Partea întâi	Micuți care se împiedică în întuneric	13
Partea a doua	Parfum de iasomie	233
Partea a treia	O molie care jelește	303
Partea a patra	Prima înghițitură de vin interzis	373
Partea a cincea	Inima unui șarpe	453
Partea a șasea	Restul sunt minciuni – iulie 2001	489
Partea a șaptea	Unii pe care i-am iubit	557

PARTEA ÎNTÂI

Micuți care se împiedică în întuneric

Lakshmi

M-am născut în Ceylon în 1916, într-o vreme când spiritele mergeau pe pământ asemenea oamenilor. Înainte ca luciul electricității și tumultul civilizației să le sperie și să le gonească în adâncurile neștiute ale pădurilor, și-au găsit adăpost în copacii enormi, cu umbră mare, răcoroasă, de un verde-albăstrui. În liniștea aceea ai fi putut să întinzi mâna și să le simți prezența mută, uluită, în timp ce tânjeau după formă fizică. Dacă ne cuprindea o dorință neînțeleasă de a ne abandona trupul pe când cutreieram jungla, trebuia să rostim o rugăciune și să le cerem permisiunea înainte ca deșertăciunea noastră să le atingă ținutul, pentru că se supărau ușor. Scuza lor ori de câte ori intrau într-un intrus era că le fusese tulburată singurătatea. Și puneau stăpânire pe el.

Mama povestea că odată sora ei a fost ademenită astfel de un spirit și posedată. Au chemat un om sfânt de la două sate distanță ca să exorcizeze spiritul. Vrăciul purta multe șiraguri de mărgele răsucite ciudat, iar la gât avea rădăcini uscate, mărturii ale puterilor sale strașnice. Sătenii, oameni simpli, s-au adunat curioși în jurul lui ca un cerc de gură-cască. Ca să alunge spiritul, a început s-o bată pe mătușa mea cu un baston lung, subțire,

întrebând tot timpul: „Ce dorești?“ Bărbatul umpluse satul cu urletele ei îngrozite, dar a continuat să-i lovească neînduplecat bietul trup până i-a dat sângele.

Bunica mea a început să se zbată și să țipe c-o omoară, fiind, la rândul ei, ținută în loc de trei femei îngrozite, dar în același timp fascinate de scena oribilă. Ignorând-o, bărbatul sfânt a meditat atingându-și cicatricea roz pal care-i brăzda obrazul și cu pași hotărâți a început să înconjoare tot mai din scurt trupul ghemuit al fetei, rostind neîncetat în șoaptă îndemnul întunecat: „Ce dorești?“ Până când, în cele din urmă, fata țipă sfâșietor că vrea un fruct.

„Fruct? Ce fel de fruct?“ a întrebat vraciul oprindu-se în fața fetei care suspina.

Brusc, s-a produs o transformare șocantă. Fața micuță s-a uitat cu viclenie la vraci și poate că exista și o urmă de nebunie în rânjetul de o obscenitate de nedescris care s-a întins încet pe buze. Sfioasă, fata a arătat cu degetul spre sora ei mai mică, mama mea.

„Ăsta-i fructul pe care îl doresc!“ a spus ea cu voce de bărbat.

Sătenii prezenți, oameni simpli, au icnit cu toții de uimire. E de la sine înțeles că vraciul n-a dat-o pe mama spiritului pentru că era fiica preferată a tatălui ei. Spiritul a trebuit să se mulțumească cu cinci lămâi, tăiate și aruncate în fața lui, după care a fost stropit cu apă sfințită, arzătoare și cu o cantitate sufocantă de mir.

*

Când eram mică, obișnuiam să mă odihnesc liniștită în poala mamei, ascultându-i glasul în timp ce depăna amintiri despre vremuri mai bune. Vezi tu, mama provenea dintr-o familie foarte bogată și influentă, așa încât, la un moment dat, bunica din partea mamei, doamna Armstrong, englezoaică fiind, fusese

chemată să ofere un buchet de flori și să strângă mâna înmănușată a reginei Victoria. Mama s-a născut parțial surdă, însă tatăl ei i-a stat cu buzele lipite de frunte și i-a vorbit neobosit până când micuța a învățat să vorbească. Când a împlinit șaisprezece ani era frumoasă ca o zână. La casa lor drăguță din Colombo au început să vină pețitori de peste tot, însă ea s-a îndrăgostit de mirosul pericolului. Ochii ei alungiți s-au oprit asupra unui nemernic fermecător.

Într-o noapte, s-a cățărat pe fereastră și a ieșit afară pe copacul de *neem*¹, pe care tatăl ei pusese să crească o tufă țepoasă de bougainvillea încă de când copila avea un an, în încercarea de a opri orice bărbat care ar fi îndrăznit să escaladeze copacul ca să ajungă la fereastra fiicei lui. De parcă gândurile lui curate alimentaseră arbustul, acesta crescuse și iar crescuse, până când coroana toată, plină de flori aprinse la culoare, devenise un semn distinctiv ce se putea vedea de la kilometri distanță. Dar bunicul nu luase în calcul încăpățânarea propriului copil.

În noaptea aceea, la lumina lunii, spinii ca niște colți de fiară dezgoliți i-au sfâșiat hainele groase, au tras-o de plete și i-au intrat adânc în piele, însă nu au putut-o opri. Dedesubt era bărbatul pe care îl iubea. Când în sfârșit a ajuns lângă el, fiecare centimetru de piele o ustura, cuprinsă parcă de flăcări. Mută, umbra o îndemnă să-l urmeze, însă fiecare pas era cumplit de dureros de parcă ar fi avut cioburi în tălpi, așa că îl rugă să se oprească un pic. Silueta tăcută o luă în brațe și continuă să se îndepărteze. La adăpostul brațelor lui calde, fata privi în urmă spre casă, care părea impresionantă pe fondul cerului înstelat, și își văzu urmele însângerate ale pașilor. Petele trădării ei. Începu să plângă, știind că acestea aveau să-l doară cel mai mult pe sărmanul ei tată.

---

¹ *Azadirachta indica*, liliac indian. (n.tr.)

În zori, iubiții s-au cununat într-un templu mic dintr-un alt sat. După cearta aprigă care-a urmat, mirele, tatăl meu, care era, de fapt, fiul plin de resentimente al unui servitor din slujba bunicului, i-a interzis mamei să-și mai vadă vreodată familia. Abia după ce tata a ajuns cenușă suflată în vânt s-a mai întors mama la casa ei părintească, însă atunci bunica era deja o văduvă cărunță îndurerată.

După ce a anunțat aspra hotărâre pe care o luase, tata a dus-o pe mama într-un sătuc retras, departe de Colombo. A vândut o parte din bijuteriile ei, a cumpărat ceva pământ, a ridicat o casă și a instalat-o pe soția lui acolo. Însă aerul curat și fericirea conjugală nu se potriveau firii proaspătului mire, încât, nu peste mult timp, a plecat, atras de luminile strălucitoare ale orașului, ademenit de plăcerile alcoolului ieftin, servit de prostituate machiate ținătoare și amețit de mirosul răscolit de cărțile de joc, împrăștiate pe mese. După fiecare absență, revenea, prezentându-i tinerei sale neveste scorneli și pretexte variate, toate îmbibate în diverse arome de băutură. Din nu se știe ce motiv, avea impresia că ei îi plac aceste scuze. Biata mama, nu-i mai rămăseseră decât amintirile și eu! Lucruri prețioase pe care obișnuia să le scoată la iveală în fiecare seară. Mai întâi le-a curățat mizeria depusă de-a lungul anilor cu propriile lacrimi, apoi le-a lustruit cu patina regretului. Și, în cele din urmă, după ce le-a redat scânteia lor minunată, mi le-a depănat una câte una, ca să le admir, strângându-le apoi la loc cu multă grijă în caseta aurie din mintea ei.

Din gura ei apăreau viziuni ale unui trecut glorios, presărat cu cete de slujitori devotați, trăsurile grozave trase de cai albi și cufere de fier umplute cu aur și bijuterii scumpe. Cum aș fi putut eu, care stăteam pe podeaua de ciment din cocioaba noastră, să-mi închipui măcar o casă pe un deal, atât de înaltă încât de la balconul din față se vedea tot ținutul Colombo, sau o bucătărie așa de mare că toată casa noastră ar fi încăput în ea.

Mama mi-a povestit cândva că atunci când a fost pusă prima dată în brațele tatălui ei, aceștia i-au curs șiroaie de lacrimi de fericire pe obraji la vederea tenului ei neobișnuit de alb și la clăia de păr negru, bogat de pe cap. A apropiat mogâldeța de fața lui și preț de câteva minute n-a fost în stare decât să inspire parfumul acela ciudat, dulce, de prunc nou-născut. Apoi, cu pași mari, cu tunica albă fluturându-i pe lângă picioarele puternice, cu piele cafenie, s-a dus la grajduri, a încălecat pe armăsarul său preferat și a dispărut în galop într-un nor de praf. Când s-a întors, a adus două dintre cele mai mari smaralde pe care le văzuseră vreodată sătenii. I le-a oferit soției sale, două globuri mici drept mulțumire pentru un miracol neprețuit. Femeia a cerut să i se monteze într-o pereche de cercei încrustați cu diamante, pe care i-a purtat toată viața.

N-am văzut în realitate smaraldele faimoase, însă mai am încă o fotografie alb-negru de studio a unei femei cu ochi triști care stă țeapănă în fața unui decor pictat grosolan, cu un cocotier crescut pe marginea unei plaje. O privesc adesea, așa imortalizată pe o bucată de hârtie, mult după dispariția ei.

Mama mi-a spus că la nașterea mea a plâns când a văzut că sunt fată, iar tatăl meu, dezgustat, a dispărut o perioadă în escapadele lui mincinoase, revenind doi ani mai târziu tot beat și furios. În ciuda acestui lucru, am amintiri limpezi precum cristallul despre o viață la țară atât de fericită și lipsită de griji, încât acum, la maturitate, nu trece o zi fără să mă gândesc în urmă cu strângere de inimă. Nici nu știu cum să-ți zic ce mult duc dorul acelor zile lipsite de griji, când eram singurul copil al mamei, soarele și luna ei, stelele și sufletul ei! Eram atât de iubită și de răsfățată, că trebuia să fiu rugată ca să mănânc. Mama obișnuia să iasă din casă cu farfuria de mâncare și să mă caute prin tot satul ca să mă hrănească ea cu mâna ei. Și toate astea doar pentru ca sarcina plecticoasă a mâncatului să nu-mi întreprună joaca!

Cum să nu duci dorul acelor zile când soarele îmi era un tovaraș vesel de joacă tot anul și-mi făcea pielea castanie. Când mama aduna apa de ploaie dulce în fântâna din spatele casei, iar aerul era așa de proaspăt că iarba mirosea a verde.

Era un timp al inocenței când drumurile prăfuite erau străjuite de cocotieri înclinați pe care treceau din când în când săteni simpli pe biciclete șubrede, zâmbind senini cu dinții și gingiile roșietice la vedere. Când bucata de pământ din spatele fiecărei case era un supermarket, iar o capră tăiată ajungea să hrănească opt gospodării, care nu auziseră pe atunci de o invenție numită frigider. Când mamele n-aveau nevoie decât de zeii din ceruri, care se adunau în norii albi de deasupra ca niște dădace ca să vegheze asupra copiilor lor care se jucau în cascadă.

Da, țin minte Ceylonul pe când era magic, cel mai frumos loc din lume!

Mama m-a alăptat până la vârsta de aproape șapte ani. Alergam la joacă neastâmpărată cu prietenii mei până ce foamea sau setea mă îmboldeau s-o zbughesc înapoi acasă, la răcoare, unde o strigam nerăbdătoare pe mama. Și, indiferent ce făcea, îi dădeam la o parte sariul și-mi potriveam gura în dreptul moviștelor moi, slobode, de piele arămie. Îmi îngropam capul și umerii în culcușul sariului ei aspru de bumbac, ce-i purta parfulum, mă abandonam în dragostea nevinovată din laptele ei care îmi curgea în gură și în confortul cald al acelor sunete liniștite de supt pe care le făceam în îmbrățișarea pielii ei. Încercările vieții, anii plini de greutate care au urmat n-au reușit să-mi șteargă amintirea aceluia gust sau sunet.

Mulți ani am detestat gustul de orez sau de orice fel de legumă, mulțumită să trăiesc numai cu lapte dulce și fructe galbene de mango. Unchiul meu era negustor de mango, iar în magazia din spatele casei noastre stăteau mereu lăzi cu fructe. Un tip slăbuț venea pe un elefant și le depozita acolo, apoi așteptau

amândoi până venea altul să le ridice. Dar în timp ce ei așteptau... mă cocoțam pe stivă și, acolo, sus pe lăzi, m-așezam turcește, fără pic de teamă de păianjenii și scorpionii care, inevitabil, apăreau dinăuntru. Nici măcar faptul că am zăcut patru zile la rând, cu pielea vânătă de la mușcătura unui centiped, nu m-a lecuit. Toată viața m-a dominat impulsul de a păși desculță pe cărarea dificilă a vieții. „Întoarce-te“, obișnuiau să-mi strige disperăți oamenii din jur. Însă eu, cu tălpile sfâșiate și sângerânde, strângeam din dinți și insistam în direcția opusă.

Fără să stau mult pe gânduri, așa sălbatică cum eram, decojeam cu dinții pulpa portocalie succulentă. Este una dintre imaginile cele mai vii pe care le am. Singură în întunericul răcoros din magazie, cocoțată pe lăzile de lemn, cu zeama dulce de fruct curgându-mi pe brațe și picioare, scotocind prin marfa unchiului meu.

Pe atunci, fetele, spre deosebire de băieți, nu trebuiau să meargă la școală și, în afară de două ore în fiecare seară când mama mă învăța să citesc, să scriu și ceva aritmetică, eram lăsată în mare parte să zburd în voie. Asta s-a întâmplat, de fapt, până la vârsta de paisprezece ani, când prima picătură de sânge menstrual m-a proclamat brusc și nefericit că sunt femeie adultă. În prima săptămână am fost închisă într-o cămăruță cu ferestrele acoperite, bătute în cuie. Așa era obiceiul, pentru că nicio familie respectabilă n-ar fi riscat posibilitatea ca băieți aventuroși să se urce pe cocotieri ca să tragă cu ochiul la farmecele secrete, proaspăt descoperite ale fiicelor lor.

În timpul perioadei de izolare, am fost silită să înghit ouă crude cu ulei de susan și o grămadă de leacuri din ierburi amare. În zadar plângeam. Când mama intra cu ofrandele ei drăcești, venea cu un baston pe care, spre surprinderea mea, era pregătită să-l folosească la nevoie. La ora ceaiului, în locul delicioaselor ei prăjituri dulci primeam o jumătate de coajă de nucă de cocos,

plină vârf cu un piure fierbinte de vinete, gătit în același ulei de susan nesuferit. Mama mă îndemna să-l mănânc cât era cald, apoi înclua ușa după ea. Într-un acces de sfidare și frustrare, l-am lăsat special să se răcească. Pasta rece și uleioasă de vinete pleoscăi mulțumitor între degetele mele, însă la gust mi se păru absolut grețoasă. Parcă aș fi înghițit omizi moarte. După treizeci și șase de ouă crude, câteva sticle bune de ulei de susan și un coș de vinete, s-a încheiat izolarea mea în acea cămăruță. Apoi am fost pur și simplu ținută în casă și obligată să învăț treburile casnice femeiești. A fost o tranziție tristă pentru mine. Nu pot să explic în cuvinte ce mult tânjeam să alerg și să simt iar sub picioare pământul ars de soare. Stăteam ca un prizonier și mă uitam în gol prin ferestrele micițe. La scurt timp după aceea, claiă mea lungă de păr mi-a fost pieptănată și împletită ca un șarpe subțire pe spate, iar pielea mea prea bronzată i-a îngrozit pe toți dintr-odată. Mama considera că adevăratul meu potențial era tenul. Spre deosebire de ea, nu eram o frumusețe indiană, însă, într-un ținut cu oameni cu pielea de culoarea cafelei, eu eram ca un ceai cu foarte mult lapte. O culoare frumoasă și extrem de apreciată.

Caracteristică foarte căutată la o soție, subtil încurajată la o noră și nespun de prețuită la nepoți. Brusc, au început să vină la noi tot felul de doamne ciudate, de vârstă medie. Gătita la patru ace, eram scoasă și pusă să defilez în fața lor. Toate aveau înfățișarea vicleană a cumpărătorilor de diamante din magazinele de bijuterii. Cu ochi mici și priviri iscoditoare, mă inspectau atent în căutare de defecte, fără pic de jenă.

Într-o după-amiază toridă, după ce mama a înfășurat o bucată mare de material roz pe trupul meu țeapăn, apoi l-a tras și suflecat cu pricepere, mi-a împodobit părul cu trandafiri roz și mov din grădină și m-a împopoțonat cu pietre prețioase montate în aur, m-am așezat îmbufnată la fereastră, mirându-mă cât

de repede și complet mi se schimbase viața. Într-o singură zi. Nu, mai puțin! Și pe negândite.

Afară, vântul sufla prin lămâiul verde și o briză jucăușă intră la mine în cameră, îmi zburli bucelele de la tâmple și îmi șopti la ureche. Cunoșteam bine acea adiere. Era albastră ca zeul-prunc Krișna și la fel de obraznică. De câte ori plonjam de pe cele mai înalte stânci în cascadele din pădure, dindărătul casei lui Ramesh, mereu reușea să ajungă prima în apele reci ca gheața. Asta pentru că trișează. Picioarele ei nu ating niciodată mușchiul catifelat, verde-închis de pe pietre.

Îmi râse la ureche. „Vino!“ răsună veselă vocea ei. Îmi atinse în joacă vârful nasului și zbură afară.

M-am aplecat în afara ferestrei, mi-am întins gâtul cât de mult am putut, însă eu pierdusem pentru totdeauna apa sclipitoare și briza albastră. Ele aparțineau unei copile zâmbărețe, alergând desculță într-o rochie murdară.

Stând așa și alimentându-mi nemulțumirea, am văzut o trăsură oprind în fața casei. Roțile scrâșniră în colbul de pe drum. Din ea coborî o femeie grăsuță, îmbrăcată cu un sari bleumarin și purtând niște papuci prea firavi pentru statura ei. La adăpostul întunericului din cameră, am privit-o curioasă. Ochii ei negri mici scrutară căsuța și acareturile noastre modeste cu o satisfacție ascunsă. Mirată de expresia aceea ciudată din privirea ei, i-am urmărit atent figura vicleană până mi-a dispărut din imagine. Dispăru după arbuștii de bougainvillea care mărgineau poteca de la intrare. Vocea mamei poftind-o răzbătu până la mine. M-am lipit de ușa dormitorului și am tras cu urechea la glasul neașteptat de melodios al necunoscutei. Avea un glas plăcut, în contradicție cu ochii mici, șireți și buzele subțiri. Imediat, mama m-a chemat să servesc ceaiul pe care îl pregătise musafirei. De cum am ajuns în pragul camerei unde mama-și primea oaspeții, am simțit cum sunt măsurată scurt din priviri

de străină. Din nou mi s-a părut că este mulțumită de ceea ce vedeau ochii ei iscoditori. Buzele i se răsfârâseră într-un zâmbet cald. Realmente, dacă nu i-aș fi surprins căutătura îngâmfată, aproape triumfătoare la vederea locuinței noastre, chiar aș fi luat-o drept o mătușică iubitoare, așa cum, de fapt, mi-a prezentat-o mama surâzând. Am luat o mină sfioasă, cu ochii plecați, cum fusesem învățată să fac în prezența adulților binevoitori și a cumpărătorilor de diamante cu ochi aprigi.

– Vino și ia loc lângă mine! mă îndemnă blând tanti Pani bătând canapeaua de lângă ea.

Am remarcat că nu avea punctul roșu de *kumkum*¹ pe frunte potrivit obiceiului femeilor căsătorite, ci un punct negru, ceea ce arăta că nu era căsătorită. Am pășit cu grijă, de teamă să nu mă împiedic în cei șase metri de pânză grea care se rotea periculos în jurul meu, ca să n-o fac de răs pe mama și s-o amuz pe străina sofisticată.

Pe același ton melodios, femeia exclamă din nou:

– Ce drăguță ești!

Fără să scot vreun sunet, am examinat-o cu coada ochiului și am simțit o repulsie inexplicabilă față de ea. Avea tenul neted, atent pudrat și fără riduri, părul parfumat dulce cu iasomie, însă în regatul fermecat din mintea mea mi-o închipuiam ca pe o femeie-șarpe care mănâncă șobolani. Furișându-se încet din copaci și strecurându-se în dormitoare ca o panglică mută. O arătare neagră, la vânat. O văd cum ițește din când în când o limbă roz, lungă, rece. Ce știe oare femeia-șarpe?

Își vârî o mână grăsuță, cu inele, într-o poșetuță brodată cu mărgele și scoase la iveală o bomboană ambalată. Astfel de cadouri erau rare în satul nostru. Mi-am zis că nu toate

---

¹ Pudră folosită în hinduism pentru însemne pe corp în scop ritualic sau social, obținută dintr-un amestec de curcumă sau șofran cu zeamă de limetă. (n.tr.)

femeile-șarpe erau otrăvitoare. Îmi întinse bomboana. Era un test. N-am dezamăgit-o pe mama care mă urmărea. Nu m-am repezit s-o iau. Abia după ce mama a zâmbit și mi-a făcut semn aprobator din cap, am apucat pretiosul dar. În treacăt ni s-au atins palmele. Ale ei erau umede și reci. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu i-am susținut-o până ce ea a cedat. Am învins șarpele uitându-mă în ochii lui! Am fost trimisă la mine în cameră. De îndată ce am închis ușa, am desfăcut ambalajul bomboanei și am mâncat momeala femeii-șarpe. A fost delicioasă.

Străina n-a mai stat mult și, la scurt timp, mama a venit la mine. M-a ajutat să ies din fâșiile lungi de material înnodate complicat, să le împăturesc și să le pun deoparte.

Cu ochii la sariul strâns, mama mi-a spus:

– Lakshmi, am acceptat o cerere în căsătorie pentru tine! Una foarte bună! El este dintr-o castă mai privilegiată decât a noastră. Și locuiește în țara aceea bogată, numită Malaysia.

Eram năucă. M-am uitat la ea nevenindu-mi a crede. O cerere în căsătorie care mă ducea departe de mama? Auzisem de Malaysia, ținutul cu hoși de cuiburi de păsări, aflat la mii de kilometri distanță. Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Nu fusesem niciodată despărțită de mama. Niciodată, în viața mea. Niciodată! Niciodată!

Am alergat spre ea și i-am tras bărbia în jos, spre mine. Mi-am lipit buzele de fruntea ei și am întrebat-o:

– De ce nu mă pot mărita cu cineva din Sangra?

Frumoșii ei ochi erau umezi. Asemenea unui pelican care-și smulge carnea din piept cu ghearele ca să-și hrănească puii.

– Ești o fată foarte norocoasă! O să călătorești cu soțul tău într-o țară unde sunt bani pe toate drumurile. Tanti Pani spune că viitorul tău soț este foarte bogat și vei trăi ca o regină, cum a trăit bunica ta. Nu vei fi nevoită să trăiești ca mine. Nu este nici bețiv, nici nu pariază la jocuri de noroc așa ca taică-tu!